

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/39/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5922010062
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5922010062.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a JUDr. Moniky Liptákovej, na verejnom zasadnutí konanom 23. júna 2022 prejednal odvolanie obžalovaného F. A. proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/13/2022 z 11.4.2022 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného F. A. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/13/2022 z 11.4.2022 bol obžalovaný F. A. uznaný za vinného zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. a prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. na skutkovom základe, že:

dňa 3.9.2021 v čase od 10.00 h. do 11.00 h. v obci V. vnikol do rodinného domu na ulici X. V. č. XXX/X tak, že kameňom rozbil uzatvorené okno na zadnej stene domu vo výške kľučky okna, cez takto vzniknutý otvor otvoril okno a vošiel do obývacej časti domu, kde následne zo šperkovníce nachádzajúce sa na stolíku v kúpeľni odcudzil 1 ks obrúčka zo žltého kovu, 1 ks snubný prsteň s briliantom, 1 ks zlatý prsteň s bielymi kameňmi, 1 ks prsteň s modrým kameňom, 1 ks prsteň, 1 ks obrúčka dámska, všetko zo žltého kovu, 1 pár náušnic zo žltého kovu, 1 pár náušnic štvorcového tvaru s bielymi kameňmi zo žltého kovu, 1 pár náušnic s bielymi kameňmi zo žltého kovu, 1 ks ruženec na prst zo žltého kovu, 1 ks prsteň z bieleho kovu s bielym kameňom, 1 ks retiazka dĺžka 40cm zo žltého kovu, 1 ks retiazka v dĺžke 30cm zo žltého kovu, 1 ks zapletaný náramok 15 cm zo žltého kovu, 1 ks prívesok v tvare srdca zo žltého kovu, 1 ks prsteň s čiernymi kameňmi, 1 ks prsteň, 1 ks retiazka a pár náušnic zo setu všetko z bieleho kovu, 1 pár náušnic zo setu k tomu 1 ks prsteň z rovnakého setu z bieleho kovu, 1 ks náhrdelník s fialovou aplikáciou z bieleho kovu, bižutériu, v dvoch krabičkách a zo spálne zo šuplíka toaletného stolíka odcudzil 5 ks prsteňov rôzneho prevedenia z bieleho kovu a 1 ks pánsku obrúčku zo žltého kovu, čím spôsobil majiteľom domu poškodeným Bc. J. D., nar. XX.X.XXXX a RNDr. Q. O. PhD., nar. XX.X.XXXX, obaja bytom V., X. V. XXX/X, škodu odcudzením vo výške najmenej 3.640 eur a škodu poškodením okna vo výške 163,62 eur.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný odsúdený podľa § 194 ods. 2 Tr. zák., za použitia § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 40 (štyridsať) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. súd uložil obžalovanému F. A. ochranné psychiatrické liečenie ústavnou formou - liečenie patologického hráčstva.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému povinnosť zaplatiť poškodeným Komunálnej poisťovni a. s., Vienna Insurance Group so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545 škodu vo výške 163,62,- eur a poškodenej RNDr. Q. O. PhD., nar. XX.X. XXXX, bytom X. V. XXX/X, V., škodu vo výške 3.640,- eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodenú so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie obžalovaný F. A. prostredníctvom svojho obhajcu, a to proti výroku o treste a aj proti konaniu, ktoré predchádzalo rozsudku. Napadnutý rozsudok vo výroku o treste považuje za neprimerane prísny a nezákonný, keď súd pri ukladaní trestu nezohľadnil dôsledne všetky okolnosti a jeho pomery, ako ani zásady pre ukládanie trestov uvedené v § 34 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Tr. zák. Na zabezpečenie ochrany a jeho nápravy postačuje aj trest kratšieho trvania, keďže mu bolo uložené aj ochranné liečenie, svoj čin od počiatku úprimne ľutuje, v konaní sa už na začiatku k spáchaniu priznal a spolupracoval. Súd pri určovaní mu výmery trestu odňatia slobody neprihliadal dostatočne na tú skutočnosť, že mu bolo znalcom z odboru psychiatrie odporúčané uloženie ochranného psychiatrického liečenia ústavnou formou. Uvedomuje si, že bez odbornej pomoci sa nenapraví. Uložený trest odňatia slobody v tak veľkej výmere ako je 40 mesiacov bude silne a dlhodobo postihovať nielen jeho osobu, ale aj osoby na neho výživou odkázané a rovnako citovo silne naviazané. Má obavu, že taký dlhý trest môže mať až devastačný vplyv na udržanie jeho rodiny. Už počas jeho predchádzajúceho výkonu trestu odňatia slobody mal snahu prijať sám slobodne a uvedomele opatrenia vedúce k zabráneniu prístupu k hazardným hrám, čo sa však po jeho prepustení ukázalo ako nedostatočné a z dlhodobého horizontu neúčinné. Na preukázanie tejto skutočnosti súd žiadal o zabezpečenie výpisu z evidencie, resp. potvrdenie/údaje z registra vylúčených osôb z účasti na hazardných hrách. Tento dôkaz súd neobstaral a nevykonal, hoci bol podstatným dôkazom na preukázanie jeho snáh po náprave spočívajúcich v prijatí opatrení zamedzujúcich pokračovaniu v hraní hazardných hier, na ktoré si trestnou činnosťou zadovožoval príjem. Záver znaleckého dokazovania, že trpí viac rokov rozvinutou psychickou závislosťou tzv. patologickým hráčstvom, v nadväznosti na navrhovaný dôkaz o tom, že požiadal sám o vylúčenie z účasti na hazardných hrách v dobrej viere v jeho nápravu a dostatočnosť tohto opatrenia pre zamedzenie v páchaní ďalšej trestnej činnosti do budúcnosti (hoc toto opatrenie nebolo následne dostačujúcim), umožňujú a odôvodňujú záver o priznaní mu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. c) Tr. zák. spočívajúcej v tom, že spáchal trestný čin v spojitosti s negatívnymi dôsledkami svojej choroby. Vzhľadom na všetky okolnosti danej veci, v neposlednom rade aj na jeho doposiaľ neliečenú riadne závislosť, mu súd uložil neprimerane prísny trest odňatia slobody a na jeho nápravu by postačoval aj trest kratšieho trvania za predpokladu jeho liečenia, a to aj s odkazom práve na § 74 ods. 1 posledná veta v spojitosti s ods. 2 Tr. zák. Takto uložený trest považuje za príliš prísny a domnieva sa, že mu v rozpore so zásadami ukládania trestu bola dvakrát zohľadnená jedna tá istá okolnosť (kriminálna minulosť) v jeho neprospech. Poškodená svoj nárok na náhradu škody nepodložila jediným dôkazom preukazujúci skutočnú ani nadobúdaciú hodnotu odcudzených šperkov. Navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok, priznal mu ďalšiu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. c) Tr. zák. a uložil trest odňatia slobody v primeranej a spravodlivej výške s ohľadom na uložené ochranné liečenie ústavnou formou, a tiež žiada o uloženie trestu v kratšej výmere. Ďalej navrhuje, aby poškodená RNDr. Q. O., PhD. bola aj v časti svojho nároku na náhradu škody vo výške 3.640,- eur odkázaná na civilné konanie.

V písomných dôvodoch odvolania, ktoré obžalovaný doplnil sám, uviedol, že okresný súd nedodrжал postup v zmysle § 257 Tr. por. a teda porušil jeho základné právo na obhajobu. Síce sa priamo zúčastnil konania o dohode o vine a treste na okresnej prokuratúre, ale navrhnutú dohodu neakceptoval, a tak k dohode nedošlo. Oba skutky, z ktorých bol uznaný vinným, poňala obžaloba formou vlámania. Pri jednočinnom súbehu trestných činov nie je možné použiť dvakrát rovnakú skutočnosť, nakoľko zákon zakazuje dvakrát v tej istej veci. Ak vykonal krádež vlámaním s cieľom odcudziť zo súkromného domu alebo bytu určité veci jemu nepatriace, tak je logické, že pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody nemôže obstať rovnaký druh konania, a to vlámaním. Krajský súd žiada, aby prekvalifikoval trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. iba na § 194 ods. 1 Tr. zák. s tým, že pre takúto zmenu upraví aj výšku trestu.

Poškodená Komunálna poisťovňa a. s., Vienna Insurance Group, k odvolaniu obžalovaného uviedla, že ako poškodený subjekt si v trestnom konaní uplatnila nárok na náhradu škody vo výške 163,62 eur, nakoľko má uzatvorenú poisťnú zmluvu číslo 6811544308, predmetom ktorej je poistenie majetku - rodinný dom - miesto poistenia/adresa rizika: V. XXX, XXX XX K.. Poisteným je RNDr. O. Q., PhD., V. -Q. XXX/XX, XXX XX K.; eviduje škodovú udalosť s dátumom vzniku 3.9.2021, šetrenie ukončené dňa 15.11.2021 a poistenému subjektu bolo poskytnuté plnenie vo výške 163,62 eur; v súlade s ust. § 813 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov prešlo na poisťovňu právo na náhradu škody vo výške 163,62 eur. Náhrada škody bola poisťovni priznaná rozhodnutím súdu číslo konania 1T/13/2022 zo dňa 11.4.2022 a náhrada škody vo vzťahu k poisťovni vo výške 163,62 eur nebola odvolaním doučeným obžalovaným napadnutá. Poistné plnenie bolo poskytnuté za výmenu poškodeného izolačného dvojskla na rodinnom dome na adrese V. - Q. XXX/XX, XXX XX K. a nebolo poskytnuté za odcudzené ceny/šperky.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

K výroku o vine

Treba stručne pripomenúť, že podaniu obžaloby predchádzalo konanie o dohode o vine a treste, výsledkom ktorého bola dohoda o vine uzavretá medzi obžalovaným F. A. a prokurátorkou Okresnej prokuratúry Ružomberok, keď obžalovaný F. A. pred prokurátorkou v celom rozsahu uznal vinu za skutok kvalifikovaný ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. v jednočinnom súbehu aj ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. Po zistení, že dohoda o vine a vyhlásenie samotného obžalovaného o vine má oporu aj v dôkazoch vykonaných v prípravnom konaní, ktorých výsledky si okresný súd osvojil postupom podľa § 238, § 240 a § 241 Tr. por., okresný súd obžalobu - návrh na rozhodnutie o treste prijal a vo veci nariadil hlavné pojednávanie. Na hlavnom pojednávaní súd vykonal dokazovanie už len v súvislosti s ukladaním trestu, ochranného opatrenia, ako aj v súvislosti s rozhodovaním o nároku poškodených na náhradu škody.

Nakoľko na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom nebolo vykonané dokazovanie súvisiace so skutkovými zisteniami obžaloby, nemohol ani krajský súd ako súd odvolací preskúmavať, zasahovať, meniť, či spochybňovať skutkové zistenia a závery súdu prvého stupňa prezentované vo výroku o vine v napadnutom rozsudku, nakoľko inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúmanie skutkového stavu konštatovaného výrokom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po podaní obžaloby s uvedením priznaného skutku v zmysle § 232 ods. 5 Tr. por.

K výroku o treste

Pri rešpektovaní obmedzeného revízneho princípu v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. sa predmetom odvolacieho prieskumu stal len výrok súdu prvého stupňa o treste odňatia slobody. Po splnení preskúmavej povinnosti v rozsahu § 317 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovaného F. A. nie je dôvodné.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela (retribúcia).

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchateľovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchateľa, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchateľa, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchateľom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchateľa spoločnosťou.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa názoru krajského súdu súd prvého stupňa pri rozhodovaní o treste zohľadnil všetky rozhodné okolnosti a príslušné zákonné ustanovenia. Trest bol ukladaný v zmysle zásad pre ukládanie trestov prihliadajúc na generálnu a individuálnu prevenciu, proporcionálnosť a tiež personálnosť trestu. Treba stručne pripomenúť, že obžalovaný má 11 záznamov v registri trestov, pričom niekoľkokrát bol potrestaný aj nepodmienečným trestom odňatia slobody. Naposledy bol odsúdený pre obdobnú trestnú činnosť k nepodmienečnému trestu odňatia slobody, ktorý vykonal dňa 27.11.2020. Súdeného skutku v predmetnej veci sa dopustil 3.9.2021, t.j. ani nie rok po vykonaní posledného nepodmienečného trestu odňatia slobody. Krajský súd zhodne s okresným súdom konštatuje jednu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák., a to že sa k trestnému činu priznal a svoje konanie oľutoval. Konštatoval aj dve príťažujúce okolnosti, a to v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák., a teda že spáchal viacero trestných činov a tiež v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák. a to, že bol za trestný čin už v minulosti odsúdený. S prihliadnutím na ustanovenie § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby zvýšila o 1/3. Trestná sadzba pri prečine porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 2 je od 1 až na 5 rokov, pri aplikácii vyššie uvedených ustanovení je trestná sadzba zvýšená v rozpätí od 2 rokov a 4 mesiacov do 5 rokov. Súd ukladal trest s prihliadnutím na ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák., § 31 ods. 2 Tr. zák. a obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 40 mesiacov nepodmienečne. Ani podľa názoru krajského súdu iný, miernejší druh trestu, v prípade obžalovaného neprichádzal ani do úvahy. Je nesporným faktom, že obžalovaného doposiaľ neprevychovali ani uložené a vykonané nepodmienečné tresty odňatia slobody.

Iný, miernejší trest odňatia slobody, ktorého sa obžalovaný domáhal v písomných dôvodoch odvolania, v prípade obžalovaného neprichádzal do úvahy, a to aj napriek tej skutočnosti, že obžalovaný sa ku skutku, ktorý mu je kladená za vinu, priznal. Odvolací súd v uvedených súvislostiach uvádza, že osobu páchateľa je potrebné hodnotiť vo všetkých súvislostiach. Pri hodnotení osoby konkrétneho páchateľa je potrebné posúdiť negatívny alebo pozitívny význam jeho osoby pre hodnotenie nebezpečnosti činu pre spoločnosť, ktorá vyplýva z jeho správania sa v spoločnosti. Nemôže však ísť len o registráciu osobných údajov páchateľa bez hlbšieho rozboru jeho osobnosti vo vzťahu k ďalším kritériám, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska určovania druhu trestu a jeho výmery. V rámci hodnotenia osoby páchateľa nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy, najmä z hľadiska určenia prognóz jeho budúceho vývoja správania, na základe objasnenia jeho osobných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Páchateľom, ktorí sa opakovane dopúšťajú ďalšej trestnej činnosti, napr. krátko po odsúdení za inú ich trestnú činnosť, treba ukladať nepodmienečné tresty, s náležitým využitím rozpätia zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Ukladanie trestu tak, ako bolo vyššie spomenuté, je potrebné riešiť jednotlivo pri každom trestom čine s ohľadom na všetky okolnosti spáchania trestného činu, ale taktiež na osobu páchateľa, jeho motív. Krajský súd sa preto stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o druh a výmeru trestu, ktorú uložil obžalovanému, t.j. trest odňatia slobody vo výmere 40 mesiacov nepodmienečne, ktorý aj odvolací súd považuje za spravodlivý a objektívny obraz potrieb individuálnej a najmä generálnej prevencie; takýto trest podľa názoru krajského súdu aj v plnej miere odzrkadľuje stupeň nebezpečnosti spáchaného činu pre spoločnosť, ako aj možnosť nápravy a pomery obžalovaného. Z odpisu z registra trestov je zistiteľné, že obžalovaný bol doposiaľ 11-krát súdne potrestaný, pričom niekoľkokrát aj za rovnakú

trestnú činnosť ako v súdnej veci, a preto u neho možno hovoriť aj o „špeciálnej recidíve“. Bohatá kriminálna minulosť obžalovaného a z nej vyplývajúci evidentný sklon obžalovaného k páchaniu trestnej činnosti charakterizuje jeho osobu ako obtiažne prevychovateľného páchatel'a, u ktorého doposiaľ ukladané tresty ani v jednom prípade nespĺnili svoj prevýchovný účel z hľadiska individuálnej prevencie trestu. Treba tiež pripomenúť, že obžalovaný počas celej doby trestného stíhania sa nesnažil napraviť jeho škodlivý následok vo forme náhrady škody.

Odvolačný súd na záver uvádza, že snáď takýto druh a výmera trestu obžalovaného v budúcnosti vyvaruje od páchania ďalšej trestnej činnosti, v opačnom prípade musí očakávať ukladanie prísnych nepodmienečných trestov, nie na dolných hraniciach trestných sadziieb, ktoré sa ukladajú prvotrestaným páchatel'om.

Okresný súd obžalovaného v súlade so stavom veci a zákonom na výkon trestu odňatia slobody zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Odvolačný súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o tvrdenie obžalovaného, že niektoré dôkazy súd neobstaral a nevykonal, krajský súd dáva do pozornosti, že na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11.4.2022 obžalovaný uviedol, že viac návrhov na vykonanie dôkazov nemá. Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Dôsledkom spät'vzatia návrhu procesnej strany na vykonanie dôkazu je nedôvodnosť takýto dôkaz vykonať. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom.

Obžalovaný žiadal priznať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. c) Tr. zák. spočívajúcu v tom, že spáchal trestný čin v spojitosti s negatívnymi dôsledkami svojej choroby. Krajský súd dáva do pozornosti, že poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v spáchaní trestného činu v spojitosti s negatívnymi dôsledkami jeho choroby, je možné priznať páchatel'ovi, ktorý vzhľadom na závažnosť a povahu svojho ochorenia a jeho nepriaznivé účinky na jeho celkový zdravotný stav, spácha trestný čin aj vzhľadom na takéto svoje postavenie a ochorenie. Odvolačný súd v uvedených súvislostiach poukazuje na závery znaleckého psychiatrického posudku vypracovaného súdnym znalcom MUDr. Stanislavom Kollárom. Zo znaleckého psychiatrického posudku vyplynulo, že diagnóza patologického hráčstva bola u obžalovaného prvýkrát stanovená v roku 2007. V roku 2011 (počas výkonu trestu) absolvoval súdom nariadené ochranné ústavné psychiatrické liečenie (liečenie patologického hráčstva), ktoré mu následne bolo zmenené na ambulantné. V roku 2013 nastúpil na dobrovoľné ústavné liečenie patologického hráčstva, ktoré však po mesiaci, teda predčasne ukončil na vlastnú žiadosť. Ambulanciu prestal navštevovať od roku 2014. V obdobiach nasledujúcich po výkonoch trestov od hrania niekoľko mesiacov abstinovať, následne dochádzalo k recidívam (po poslednom výkone abstinovať 3-4 mesiace). Obžalovaný sa dal zapísať aj do registra vylúčených hráčov, avšak našiel spôsoby ako hrať aj napriek uvedenému. Krajskému súdu nebol deklarovaný úprimný záujem obžalovaného bojovať so svojou diagnózou. Vzhľadom k uvedenému je krajský súd názoru, že v danej veci nie je možné túto poľahčujúcu okolnosť priznať, nakoľko obžalovaný svojím vedomím konaním neriešil svoj zdravotný stav. Navyše znalec nezistil dôvody, ktoré by poukazovali na potrebu skúmať duševný stav obžalovaného, v každom prípade navrhol obžalovanému uložiť ochranné psychiatrické liečenie ústavnou formou, a to ústavné liečenie patologického hráčstva.

Pokiaľ obžalovaný namietal, že okresný súd nedodrжал postup v zmysle § 257 Tr. por. a teda porušil jeho základné právo na obhajobu, krajský súd zo spisu zistil, že v konaní o dohode o vine a treste bol obžalovaný poučený, že pokiaľ uzná iba svoju vinu, vo veci bude podaná obžaloba na príslušný súd, aby súd na hlavnom pojednávaní rozhodol iba o treste a ďalších výrokoch, ktoré majú podklad vo výroku o

vine. Obžalovaný vyhlásil, že v plnom rozsahu porozumel rozsahu návrhu prokurátorky a nesúhlasil len s uvedeným druhom a výmerou trestu. Okresný súd postupoval správne, keď na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11.4.2020 postupoval v zmysle § 232 ods. 5 Tr. por. a vzhľadom na uzavretú dohodu o vine vykonal dokazovanie a hlavné pojednávanie v rozsahu rozhodnutia o treste a o ďalších výrokoch, ktoré mali podklad vo výroku o vine. Vzhľadom na uzavretú dohodu o vine, v ktorej obžalovaný urobil vyhlásenie o vine, už nie je možné postupovať v zmysle § 257 Tr. por.

Obžalovaný tiež namietal, že oba skutky, z ktorých bol uznaný vinným, poňala obžaloba formou vlámania. Krajský súd dáva obžalovanému do pozornosti, že v rámci odvolacieho konania nepreskúmal výrok o vine. Akademicky však poukazuje na to, že právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Čo sa týka náhrady škody poškodenej RNDr. Q. O. PhD. obžalovaný v podanom odvolaní tvrdil, že poškodená svoj nárok na náhradu škody nepodložila jediným dôkazom preukazujúci skutočnú ani nadobúdaci hodnotu odcudzených šperkov, krajský súd považuje rozhodnutie okresného súdu vo výške náhrady škody za správne, nakoľko výšku škody považoval za dostatočne preukázanú na základe podkladov a odborných vyjadrení nachádzajúcich sa v spise, o ktorých správnomi krajský súd nemal dôvod pochybovať. Obžalovaný neuviedol nič, čo by nárok poškodenej vyvracalo alebo spochybňovalo vo veci vypracované odborné vyjadrenia. Obžalovanému nič nebránilo, aby v súlade s ustanovením § 119 ods. 4 Tr. por. na svoje náklady obstaral znalecký posudok, resp. odborné vyjadrenie na výšku škody a tento predložil ako dôkaz.

Námietku, ktorou obžalovaný vyjadril obavu, že okresným súdom uložený trest môže mať až devastačný vplyv na udržanie jeho rodiny, považuje krajský súd za neopodstatnenú, nakoľko svojej situácie si bol obžalovaný vedomý aj v čase páchania skutku a tiež vzhľadom na predchádzajúce postihy pre obdobnú trestnú činnosť, no napriek tomu ho tieto skutočnosti neodradili od jeho konania.

Vzhľadom na uvedené okolnosti krajský súd považoval odvolanie obžalovaného F. A. za nedôvodné, a preto ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.